

AHMET TEZCAN

Ergenekon sürecinde Odatv gözaltılarından sonra Ankara ve İstanbul'da yapılan gazeteci gözaltıları, yıllar sonra gazetecileri aynı eylemde bir araya getirdi. Ankara'da Kızılay, İstanbul'da Taksim meydanlarında yapılan eylemde Nedim Şener ve Ahmet Şık başta olmak üzere gazetecilerin gözaltına alınmaları, tutuklanmaları ve evlerinde - işyerlerinde aramalar yapılması kınandı.

Gazetecilerin böylesi büyük katılımıyla gerçekleştirdiği en büyük eylem, Gazeteciler Meclisi Girişimi'nin, yıllar önce Etibank'a el konulmasından hemen sonra Sabah Gazetesi önüne hortum bırakılmasıyla sonuçlanan İstanbul Abdi İpekçi Parkı'nda başlattığı eylemdi.

Gazeteciler Meclisi Girişimi; Patronlararası Centilmenlik Anlaşmasıyla basında gazetecilerin alternatif iş imkanlarını ellerinden alan, sendikanın yok edilmesini sağlayan, medyayı kamu kaynaklarını hortumlamak için kullanan medya patronlarına ve patronsever gazete yöneticilerine karşı en büyük ve son protestoyu gerçekleştirmişti.

O günden bu yana yüzlerce gazeteci işten atıldı, ekonomik krizler bahane edilerek kapı dışarı edildi, sendikasızlaştırma baskıları yoğunlaşarak sürdü, işsiz olmayan hiç bir muhabir, hiç bir yazar, hiç bir araştırmacı patronlarının çarpık ekonomik-siyasi ilişkilerini, gazetecilere "içerden" baskıları kaleme alma cesaretini gösteremedi.

Basın Özgürlüğü kavramı, sadece basın dışından gelen baskılara karşı savunulabilir, fakat içerden gelen baskılardan muaf tutulan sakat, güdük ve komik bir kavram olarak kaldı. Tam aksi, yıllarca gazete patronlarının kamu kaynaklarını sömürmesi gazete yönetmenleri, yazarları, hatta meslek kuruluşları tarafından "basın özgürlüğünün - gazeteci bağımsızlığının olmazsa

olmaz gerekçesi" olarak yazıldı, anlatıldı, savunuldu.

Sabah Gazetesi önündeki Hortum Gecesi'nden sonra gazeteciler omuz omuza veremedi, sloganlar atamadı, pankartlar açamadı, dövizler taşıyamadı.

Gazeteler Ölü Yazarlar Klübü'ne, gazetecilik Kuzuların Sessizliği'ne büründü.

Bu derin ve büyük sessizliğin ardından nihayet gazeteciler Ankara ve İstanbul'da bir saat arayla toplanıp omuz omuza verdiler ve gazetecilerin gözaltına alınmalarını protesto ettiler.

Basın Özgürlüğü için atılan sloganlar, açılan pankartlar, taşınan dövizler yine sadece sektörün dışından gelen baskılara karşı ifadeler taşıyordu.

Hortum Gecesi'nden sonraki bu en büyük gazeteci eyleminde, Ahmet Şık'ın Patronlar Arası Centilmenlik Anlaşması ile gazetecilik yapamaz hale geldiğini, getirildiğini, o günlerde nasıl çırpındığını, sesini duyurmaya çalıştığını kimse hatırlamadı. Yine hiç kimse yolsuzluklarla ilgili sayısız haber, makale ve kitap yazan Nedim Şener'in çalıştığı medya grubundaki çarpık ekonomik-siyasi ilişkilerle ilgili tek satır yazamadığını, neden yazamadığını düşünmedi.

Bununla ilgili slogan atılmadı, pankart açılmadı, döviz taşınmadı.

Basın Özgürlüğü kavramı yine sakat, yine güdük, yine komik kalmaya devam etti!

Yıllar önceki son eylemde vardım, meslektaşarımla sloganlar atarak omuz omuza yürüdüm, elden ele taşınan sembolik o kocaman hortumu nasib oldu, Sabah Gazetesi'nin önüne ben koydum.

Bugün ise mümkün olsa da bedenim ikiye bölünse İstanbul'daki eyleme de Ankara'daki eyleme

de katılmak isterdim.

Katılmadım.

Olaylara ve olgulara bütün yönleriyle değil sadece tek gözle bakmayı alışkanlık haline getirmiş gazeteciliğimizin çocuklara bile inandırıcı gelmeyen bu bir gözü bantlı, bir eli çengelli kara korsan görüntüsünde yer almak istemediğim için!

Tek gerekçem budur!

Üzgünüm Leyla!